

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/133/2022
Identifikačné číslo spisu:	1418205169
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1418205169.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne EOS KSI Slovensko, s. r. o., Prievozská 2, Bratislava-mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpená advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, Bratislava IČO: 53 255 739 proti žalovaným: 1. JUDr. J. Č., narodená dňa X. XX. XXXX, trvale bytom K., K. Č.. XXXX/XX, 2. B. Č., narodený dňa X. XX. XXXX, trvale bytom K., K. Č.. XXXX/XX, o zaplatenie sumy 2.600,28 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV (aktuálne na Mestskom súde Bratislava IV) pod sp. zn. 8Csp/ 262/2018, konajúc o dovolaní žalovanej 1. proti rozsudku Krajského súdu Bratislava sp. zn. 15Co/216/2019 z 30. marca 2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná 1/ je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

Rozhodnutie súdu prvej inštancie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 8Csp/262/2018-93 z 10. apríla 2019: I. zastavil konanie v časti o zaplatenie úrokov z úverovej istiny vo výške 15 % ročne zo sumy 2.413 eur od 3. 12. 2015 až do zaplatenia, II. žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 2.211,92 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 3. 12. 2015 do zaplatenia, III. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. IV. o trovách konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovaným spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 70,14 %.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), g), h), j), § 9 ods. 2 písm. j), § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch“), § 52 ods. 1, 3,

4, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že dňa 12. 5. 2015 žalobca uzatvoril so žalovanými Zmluvu o spotrebiteľskom úvere (č. 1. 29 - 33 spisu), na základe ktorej sa zaviazal poskytnúť žalovaným úver vo výške 2.413 eur na konsolidáciu úverov - účelový úver. Žalovaní sa zaviazali úver splácať v 60-mesačných splátkach po 59,32 eur vždy do 15. dňa v mesiaci, splatnosť prvej splátky bola uvedená ako 15. deň v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom bol úver dlžníkovi poskytnutý v dohodnutej výške, konečná splatnosť úveru bola uvedená dňa 15. 6. 2020, výška úrokovej sadzby 15 % p. a. - fixná, RPMN 16,08 %, priemerná RPMN 18,34 %, celková čiastka k zaplaceniu 3.444,60 eur, poplatok za poistenie 3,33 %. Z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 9. 12. 2015 (č. 1. 37 spisu) súd prvej inštancie zistil, že žalobca oznámil žalovanej 1., že poskytnutý úver nesplácala riadne a včas, preto vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a ku dňu 2. 12. 2015 sa stal záväzok splatný v celom rozsahu. Podľa doručenky si žalovaná 1. zásielku prevzala dňa 11. 12. 2015. Z potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov (č. 1. 36 spisu) súd zistil, že žalobca poskytol žalovanej 1. peňažné prostriedky vo výške 2.413 eur, pričom na úverový účet nebola pripísaná žiadna úhrada.

3. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva bola pripravená na formulári, ktorý zo strany právneho predchodcu žalobcu bol vopred pripravený bez možnosti žalovaných meniť obsah a text uvedenej zmluvy. Právny vzťah medzi účastníkmi posudzoval ako spotrebiteľský, keďže právny predchodca žalobcu uzatváral zmluvu v postavení dodávateľa a žalovaní boli v postavení spotrebiteľa. Súd uviedol, že ako jednu z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákonodarca vyžaduje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (súd prvej inštancie poukázal na § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pričom podľa citovaného zákona v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, ktorá je predmetom sporu, správne má byť písm. k) uvedeného zákonného ustanovenia). Konštatoval, že v zmluve síce je uvedená celková čiastka úveru, nie je v nej ale premietnutá suma poistného vo výške 3,33 % (pričom suma poistného ani nie je špecifikovaná, keďže nie je zrejmé, z akej sumy sa pri výpočte poistného vychádza) splatná spolu so splátkami úveru. Súd mal za to, že žalobcovi nevznikol nárok na poistné, lebo poistenie, tak ako bolo v predmetnej úverovej zmluve „dojednané“, nezodpovedá ustanoveniam § 788 a nasl. OZ o poistných zmluvách. Žalobca nepredložil súdu žiaden doklad preukazujúci nielen vznik, ale ani rozsah a podmienky, akéhokoľvek poistenia a vôbec nepreukázal existenciu poistenia. Súd poukázal na znenie ustanovenia bodu 3.1. zmluvy, ktoré je naformulované tak, že predpokladá výber jedného zo súborov poistenia v tomto bode uvedeného. Z formulácie textu zmluvy v uvedenom bode nevyplýva, že by žalovaní mohli poistenie aj odmietnuť, prípadne uzavrieť zmluvu aj bez poistenia (v bode 3.5. zmluvy sa len uvádza, že dlžník je oprávnený kedykoľvek poistenie ukončiť). Je pritom zrejmé, že ide o formulárový text zmluvy, ktorý pripravil žalobca pre neurčitý počet spotrebiteľov a žalovaní nemali možnosť do tohto textu zasiahnuť. Za takéhoto stavu bolo teda potrebné náklady na poistenie započítať do celkových nákladov spotrebiteľa. Keďže v danom prípade do celkovej čiastky úveru nie je započítané platenie poistného, pričom zo znenia zmluvy je zrejmé, že poistné bolo podmienkou uzavretia zmluvy a vznik poistenia navyše nie je ani preukázaný, je suma uvedená ako celková čiastka úveru nesprávna. V zmluve teda absentuje (správny) údaj o celkovej čiastke v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch s poukazom na § 2 písm. h) citovaného zákona. Z uvedeného je zrejmé, že pri výpočte RPMN neboli s poukazom na § 19 ods. 2 citovaného zákona použité celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom v zmysle § 2 písm. g) citovaného zákona, ale nižšie náklady (bez výšky splátky plnenej na poistné). Potom žalobca v úverovej zmluve uviedol RPMN v nižšej výške, teda v neprospech spotrebiteľov, ktorých tým uviedol do omylu, keď je známe, že čím nižšia je RPMN, tým je úver lacnejší. Žalobca navyše v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona v zmluve neuviedol predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Aj z uvedeného dôvodu je úverová zmluva uzavretá zmluvnými stranami bezúročná a bez poplatkov, s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) a písm. d) citovaného zákona. Súd sa už nevyjadroval k ďalším žalovanými namietaným náležitostiam úveru, pretože absencia týchto by nemala na rozhodnutie vplyv, keďže už na základe

vyššie uvedeného posúdil súd úver ako bezúročný a bez poplatkov.

4. Okresný súd ďalej dôvodil, že pokiaľ sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) citovaného zákona, má žalobca právo len na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru, nemá právo žiadať úroky z úveru, ani akékoľvek poplatky súvisiace s úverom (vrátane poistného). Keď žalobca poskytol žalovaným úver vo výške 2.413 eur a žalovaní v súvislosti s úverom nič nezaplatili, mal by žalobca nárok na vrátenie poskytnutej sumy v plnej výške. Žalovaní však namietli aj premlčanie úveru s poukazom na § 103 OZ a uvedením, že trojročná premlčacia doba (§ 101 OZ) pre celý úver začala plynúť odo dňa splatnosti nesplnenej splátky, pre ktorú sa stal splatným celý dlh. K tomuto súd poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Bratislava zo dňa 30. 4. 2018, č. k. 9Co/44/2018-110, v ktorom sa v súvislosti s premlčaním uvádza: „Dohoda medzi veriteľom a dlžníkom o splnení dlhu v splátkach (§ 565 Obč. zák.), ako je tomu aj v prípade uzatvorenej zmluvy o pôžičke, dovoľuje veriteľovi aby od dlžníka požadoval vždy iba zaplatenie tej splátky, ktorá sa stala zročnou (splatnou). Každá zo splátok predstavuje totiž samostatné plnenie, čo je tiež dôvod, pre ktorý pre každú splátku začína plynúť premlčacia doba podľa § 101 Obč. zák. samostatne, a to od doby zročnosti jednotlivých splátok (v súdnej právnej veci bol dátum splatnosti dohodnutý vždy na 20. deň toho - ktorého mesiaca, teda premlčacia doba by začala plynúť pre každú jednotlivú splátku vždy od 21. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci). Ustanovenie § 565 Obč. zák. ale pripúšťa dohodu medzi veriteľom a dlžníkom, že nesplnením jednej zo splátok sa stane splatným jeden dlh. V takom prípade premlčacia trojročná doba pre právo na zaplatenie celého zostávajúceho dlhu začína plynúť odo dňa, keď sa stala splatnou celá nesplnená splátka. Citované ust. § 53 ods. 9 Obč. zák. modifikuje ust. § 565 Obč. zák. vo vzťahu k spotrebiteľským zmluvám (ktorou je aj zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným), a to tak, že podľa cit. ust. je strata výhody splátok podmienená splnením podmienok : a/ musí ísť o spotrebiteľskú zmluvu, b/ strata výhody splátok nastáva až po uplatnení tohto práva veriteľom, ktorý môže toto právo uplatniť najskôr po uplynutí trojmesačnej lehoty od omeškania dlžníka so zaplatením splátky, c/ veriteľ dlžníka upozornil v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky. T. j. v prípade spotrebiteľskej zmluvy až po uplynutí trojmesačnej lehoty nastane strata výhody splátok upravená v ust. § 565 Obč. zák., ak je splnená súčasne podmienka o upozornení dlžníka veriteľom, že veriteľ požaduje zaplatenie celej pohľadávky. Ak by veriteľ nevyužil svoje právo požadovať splatenie celého dlhu, bol by naďalej oprávnený požadovať len zaplatenie už splatnej splátky. Pred uplynutím uvedenej lehoty nie je veriteľ oprávnený žiadať od dlžníka splnenie celého dlhu naraz. V predmetnej veci si veriteľ uplatnil právo na zaplatenie dlhu naraz listom zo dňa 27. 11. 2013, keď je zrejmé, že si predmetné právo uplatnil po uplynutí trojmesačnej lehoty; keďže žaloba bola podaná na súde dňa 11. 11. 2016, potom premlčané z dôvodu márneho uplynutia trojročnej všeobecnej premlčacej doby boli len splátky z 20. 9. 2013 a 20. 10. 2013, pred zosplatením zvyšku dlhu. Nutno dať za pravdu žalobcovi aj v tom, že ak by mala začať plynúť premlčacia doba celého dlhu od splatnosti prvej omeškanej splátky, došlo by v rozpore so zákonom k posunutiu začatia plynutia premlčacej doby pred okamih splatnosti všetkých omeškaných splátok nasledujúcich po splatnosti prvej z nich.“ V súlade s vyššie vysloveným právnym názorom krajského súdu v obdobnej právnej veci súd prvej inštancie posúdil ako premlčané splátky splatné dňa 15. 6. 2015, 15. 7. 2015, 15. 8. 2015, 15. 9. 2015 a 15. 10. 2015, tzn. tie, ktorých splatnosť nastala viac ako tri roky pred uplatnením si nároku žalobcu žalobou na súde dňa 9. 11. 2018. Tieto splátky predstavujú sumu 201,08 eur (5 splátok x 2.413 eur/60 mesiacov), ktoré súd žalobcovi z priznanej nesplnenej istiny úveru (2.413 eur) pre premlčanie nepriznal a v súlade s uvedeným zaviazal žalovaných na zaplatenie rozdielu istiny úveru a premlčaných splátok, t. j. na zaplatenie sumy 2.211,92 eur (2.413 eur - 201,08 eur). Spolu s priznanou sumou uložil súd žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania (keďže sa dostali do omeškania s úhradou tejto sumy), v zákonnej výške 5,05 % ročne odo dňa nasledujúceho po dni vyhlásenia splatnosti úveru, t. j. odo dňa 3. 12. 2015 až do zaplatenia (§ 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z.). V prevyšujúcej časti súd žalobu po čiastočnom zastavení konania ako nedôvodnú zamietol.

5. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP, v spojení § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorému ako v prevažnej časti úspešnej strane sporu vznikol nárok na náhradu trov konania (súd žalobu o zaplatenie sumy 2.600,28 eur s príslušenstvom zamietol v časti o zaplatenie

sumy istiny 388,36 eur s príslušenstvom), priznal náhradu trov konania v rozsahu 70,14 % (úspech žalobcu 85,07 % - úspech žalovaných 14,93 %).

Rozhodnutie odvolacieho súdu

6. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom sp. zn. 15Co/216/2019 z 30. marca 2022 konajúc o odvolaní žalovaných, potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) č. k. 8Csp/262/2018-93 z 10. apríla 2019 vo výroku ktorým uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 2.211,92 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 3. 12. 2015 do zaplattenia a vo výroku o trovách konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožnil s dôvodmi jeho rozsudku. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a skonštatoval jeho správnosť (§ 387 ods. 2 CSP). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadri sa len k odvolacím námietkam žalovaných.

8. Na základe absencie RPMN v zmluve o úvere uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými podľa odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne ustálil, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov, s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z.. Keďže absencia uvedenej náležitosti postačuje na to, aby sa úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, súd prvej inštancie sa už nevyjadroval k ďalším žalovanými namietaným náležitostiam úveru. V zmysle tohto záveru súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca má právo len na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru, nemá právo žiadať úroky z úveru, ani akékoľvek poplatky súvisiace s úverom (vrátane poistného). Keďže žalobca poskytol žalovaným úver vo výške 2.413 eur a žalovaní v súvislosti so splatením úveru nič nezaplatili, súd konštatoval, že žalobca by mal nárok na vrátenie poskytnutej sumy v plnej výške. S uvedeným postupom súdu prvej inštancie, ako aj jeho závermi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a preto považoval námietky odvolateľov súvisiace s popretím dôvodnosti žaloby pre absenciu ďalších zákonných náležitostí zmluvy o úvere za nedôvodné.

9. Pokiaľ ide o premlčanie, odvolatelia, s poukazom na § 103 OZ, tvrdili, že omeškanie so splácaním nastalo už pri splátke splatnej v júli 2015, kedy došlo aj k zosplateniu celého dlhu. Premlčacia doba uplynula teda pred podaním žaloby, za premlčanú považovali celú žalobou uplatnenú pohľadávku. Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že žalovaní titulom splátok úveru neuhradili žalobcovi žiadnu splátku. Uvedenú skutočnosť žalobcovia v priebehu konania a ani v odvolaní nerozporevali. Žalobca preto v súlade s čl. 5 bod 5.1. písm. a) zmluvy o úvere listom zo dňa 9. 12. 2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a to ku dňu 2. 12. 2015. Uvedeným momentom sa stal splatný celý zostávajúci dlh žalovaných. Odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením odvolateľov, podľa ktorého omeškanie so splácaním nastalo už pri splátke splatnej v júli 2015, kedy došlo aj k zosplateniu celého dlhu. Žalobca, postupujúc podľa § 53 ods. 9 OZ, uplatnil svoje právo zosplatiť celý dlh v súlade s § 565 OZ až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplattením splátky a to listom zo dňa 9. 12. 2015 pre nezaplattenie splátky splatnej dňa 15. 11. 2015. Žaloba bola podaná na súde dňa 12. 11. 2018, a teda časť zosplateného úveru pozostávajúceho zo splátok splatných od 15. 11. 2015 premlčaná nie je, keďže bola uplatnená v rámci plynutia trojročnej premlčacej doby, ktorá v zmysle § 103 druhá veta OZ začala plynúť od 16. 11. 2015. Odvolací súd sa v tomto smere stotožnil s názorom súdu prvej inštancie podporeným rozhodnutím krajského súdu vo veci sp. zn. 9Co/44/2018 zo dňa 30. 4. 2018.

10. Odvolatelia v odvolaní namietli aj uplatnenie úroku vo výške 15 %. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie konanie v časti o zaplattenie úrokov z úverovej istiny vo výške 15 % ročne zo sumy 2.413 eur od 3. 12. 2015 do zaplattenia zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby v tejto časti žalobcom, preto vyhodnotil uvedenú odvoláciu námietku odvolateľov za nedôvodnú.

11. Pokiaľ odvolatelia vytýkali súdu prvej inštancie, že im odňal možnosť konať pred súdom, že nedostatočne zistil skutkový stav a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd uviedol, že odvolatelia tieto svoje námietky žiadnym spôsobom nekonkretizovali, nešpecifikovali, ponechali ich len vo všeobecnej rovine, čo nedalo možnosť odvolaciemu súdu sa s nimi vysporiadať inak ako konštatovaním, že odvolací súd takéto pochybenia v postupe súdu prvej inštancie nezistil.

12. Odvolatelia napadli odvolaním aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania, pričom v odvolaní neuviedli, v čom považujú uvedený výrok za nesprávny. Odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie pri rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania použil správne ustanovenia CSP (§ 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP) a správne porovnal úspech žalobcu a žalovaných v spore, vychádzajúc zo žalovanej sumy 2.600,28 eur a sumy 2.211,92 eur, na zaplatenie ktorej boli žalovaní zaviazaní, z ktorého porovnania dospel k správne stanovenej percentuálnej výške úspechu žalobcu. Podľa názoru odvolacieho súdu správne postupoval súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, keď neposudzoval zavinenie žalobcu za zastavenie konania v časti príslušenstva, keďže príslušenstvo pohľadávky nebolo vyčíslené pevnou sumou.

Dovolanie

13. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná 1. (ďalej len „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP. V rámci namietaného nesprávneho právneho posúdenia uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená - a to výkladu § 53 ods. 9 v spojení s § 41 OZ upravujúceho neplatnosť právneho úkonu. Tvrdila, že zo strany odvolacieho súdu ide o nesprávny výklad § 41 OZ, pretože ak sa vzťahuje dôvod neplatnosti len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť. Pre aplikáciu uvedeného ustanovenia je potrebné vychádzať z toho, že určitá časť právneho úkonu je oddeliteľná od zvyšného obsahu zmluvy. Platnosť zmluvy mal odvolací súd i súd prvej inštancie posúdiť v kontexte základných prvkov - požičanie peňazí a odplata za toto požičanie. Navrhla zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

14. Právny predchodca žalobkyne sa k dovolaniu písomne vyjadril tak, že v zmysle § 435 CSP nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany okrem skutočností na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania, nie je možné už v dovolaní predkladať. Nie je možné ani prípustnosť dovolania vykladať tak, že ide o právnu otázku, ktorá v praxi dovolacieho súdu nebola vôbec vyriešená, ale tak, že od vyriešenia takejto neriešenej otázky záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Skutočnosti uvádzané dovolateľkou mohli byť už súčasťou jej odvolania a nie sú preukázaním dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Rozhodnutie o dovolaní

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

16. V priebehu dovolacieho konania, dňa 16. mája 2024, rozhodol Najvyšší súd SR o zmene žalobcu samostatným uznesením sp. zn. 6Cdo/133/2022 tak, že pripustil zmenu žalobcu z pôvodného žalobcu

BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzska republika, konajúceho prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Bratislava, Karadžičova č. 2, IČO: 47 258 713, na nového žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803.

17. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

18. V danom prípade dovolací súd považoval za opodstatnené uprednostniť procesný prieskum napadnutého rozsudku odvolacieho súdu pred jeho vecným prieskumom.

19. Podľa § 421 ods.1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

21. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

22. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení, môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

23. Vzhľadom na právnu otázku vymedzenú v dovolaní sa dovolací súd zaoberal v prvom rade tým, či položená otázka spĺňa zákonné podmienky zodpovedajúce § 421 ods. 1 v spojení s § 432 CSP. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie nie je procesne prípustné, pretože položená otázka nie je právnu otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Z obsahu súdneho spisu a z obsahu samotného odvolania žalovaných (l. č. 102-104) a následne i zo samotného rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd zisťuje, že otázka opísaná v dovolaní nebola predmetom odvolania žalovaných a následne potom ani nebola otázkou rozhodujúcou pre posúdenie veci odvolacím súdom preto od nej rozhodnutie odvolacieho súdu ani nemohlo závisieť. Na podklade uvedeného bolo už bezpredmetné skúmať splnenie ďalších podmienok prípustnosti dovolania a to i či, otázka dovolateľky nebola ešte dovolacím súdom riešená.

24. Keďže nebola splnená otázka prípustnosti dovolania, dovolací súd nepristúpil k posúdeniu dôvodnosti dovolania z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom v rozsahu vymedzenom v dovolaní.

25. S poukazom na uvedené dovolací súd postupom podľa § 447 písmeno f) CSP dovolanie žalovanej 1. odmietol pre neprípustnosť.

26. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd postupom podľa § 451 ods. 3, veta druhá CSP.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.